

[illegible][illegible][illegible]

Η Επισκεψη

Ένα μικρό πουλί χάθηκε από νωρίς
στο μπροστινό δωμάτιο
πετάρισε στις κλάρες της κουρτίνας
χαιρέτησε πριν φύγει
ξέμεινα στο δόκανο να το κοιτώ

Ύστερα τους τοίχους τρύπαγα
να βρω κορμό και ρίζα
ώσπου άρχισε να γουβιάζει το πάτωμα
μαλακή απ' τα πόδια μου ανέβαινε
ως τα βλέφαρα η τύρφη
νέο στρώμα για τον ύπνο

Με προσοχή αλλάζω κέντρο βάρους
πόδι
τοίχο
δωμάτιο

κλαδί
πλανήτη

Θα κατεβώ ξανά στη θάλασσα
χαλίκια θα ρίξω τα λόγια μου
στη ράχη των κυμάτων
θα δω πάλι νέους γυρίνους
να παίζουν στ' αλέκιαστα νερά

Σρί Λάνκα 26.12.04

Χλιαρό το φως
μ' ένα πρώτο γκρίζο της κλίμακας
ν' αγγίζει το πλάνο, τις καρέκλες
και τα ρούχα σου
Δείχνεις κουρασμένος
κι η σκιά σου λευκή
γλιστράει στα χαλίκια.
Γιατί ν' απορήσω
όλα γίνονται στ' όνειρο
φέρνω δυο κούπες τσάι ζεστό
πριν προφτάσεις να πεις
ξαφνική καταπίνω θάλασσα
κοιτώ με ταραχή του φλιτζανιού τον πάτο
«μην τρομάξεις» μου λες ήσυχα
είναι από το κύμα που σηκώθηκε
τότε στη Σαντορίνη

ΨΑΧΝΩ ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ στο θολωτό σου μάτι
που ανήσυχο διαστέλλεται, στενεύει
τσιτώνεις το λαιμό
το παρακολουθείς το αόρατο στενά
τραμπαλίζεσαι, το σημαδεύεις
υπομονετικά ακολουθεί το βλέμμα σου
την κρυφή διαδρομή του

Αμήχανη κοιτώ στους τοίχους για σκιές
κανείς στ' ολόφωτο δωμάτιο

Εσύ σπουδάζεις την σιωπή
κι εγώ το επέκεινα του κόσμου
δίπλα σου μικρό γιατί μου
παρατηρώντας τον ρυθμό και την ανάσα σου

Ρωξάνη μου σοφή μου

Φόβος παλιός

Έφτανες πάντα αργά
μέσα στη νύχτα
με την παλάμη όλο βελούδο
την όψη στρωμένη βελανίδια
μαύρα στολίδια κρέπια
του χωρισμού στα ρούχα

Ατμοί
Ανάσες
Κέρματα

Πριν φύγεις πάντα
κάποιο παιχνίδι έσπαγες
έλυνες τα σκοινάκια
κι έμεναν παράλυτοι οι αρλεκίνοι
οι μαριονέτες του χαμού
και λύκοι λούτρινοι
πηδούσαν απ' τα ράφια
κι έχνυναν τα σπλάχνα τους
στην αγκαλιά σου

Η ΦΛΕΒΑ που χτυπάει στον κρόταφο
και το κακό στο μάτι
Ένας λυγμός που γράφτηκε
αντί να γίνει δάκρυ
Εισπνοή, εκπνοή, μού μπερδεύονται
μπουκιές αέρα καταπίνω
ανάσες

Το δωμάτιο αδειάζει εντελώς
δίχως βάρος τώρα στροβιλίζομαι
κυβίστηση ρωτάω
ανακυβίστηση επαληθεύω
την οδύνη της ζωής χωρίς αισθήσεις

Πίνω ως το μεδούλι το ουρλιαχτό
σκεπάζω τα δόντια με τα χείλη
φτιάχνω ένα τέλειο Ο
αυγόοοο λέω δειλά

κι αφήνω μια ρωγμή στην πιθανότητα

Ακούω τη βουή του χάους
ν' ανεβαίνει σφυρίζοντας,
τεράστιες ποσότητες αέρα
μου διαστέλλουν τους πνεύμονες
εισπνέω απ' τα βάθη της γης
κι εκπνέω από ανάγκη

Βουκολικό

Μια ανάσα εσύ
μια ο πλάτανος
μια λεξούλα εσύ
μια το ποτάμι

Έτσι φτάνει αργά απόγευμα
με την παλάμη να χουφτιάζει
το πελεκητό του φράχτη
με τα φαναράκια των αγριμιών
τρυφερή σιγουριά στο σκοτάδι

Στο βαθύ ύπνο του βουνού
κατρακυλούν πετρούλες
τα χόρτα ανασηκώνονται σεβαστικά
κυματιστά στο πέρασμά σου
σαν οπαδοί γηπέδου

Δεν τρέχεις πια δε βιάζεσαι
πού να γυρίσεις;
Εξαντλήθηκε ο αέρας στο δωμάτιο
τον εκατάπιες όλον

Τώρα κάνεις πρόβα άλλου ρυθμού
χτυπάς το κρόταλο
καλείς και παραμερίζεις

Γυναίκα της Ανατολής

Θρυμματίζεις αργά στις παλάμες
ξερό το φύλο σου
άνεμος, άνεμος
με σκεπάζει η σκόνη του

Βγες απ' τη σκιά
γυναίκα του κόκκινου κύκλου
πλάγιασε τα μαλλιά σου
στην κόψη της θάλασσας
Εσύ που ποτέ τα μυστικά περάσματα
του χρόνου
δεν μαρτύρησες

Το σώμα σου εξατμίζεται
το βλέπω νιφάδες χιονιού στο Παμούκαλε
φωνή που δεν ακούγεται
Απρόοπτη γέννηση εσύ

Πόσων χρωμάτων είσαι;

περ. *Ποιητική*, αρ. 2, Φθινόπωρο-Χειμώνας 2008.

